

ת"פ 43297/12/14 - מדינת ישראל נגד דביר עזרא כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43297-12-14 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד אבי בוז
נגד
דביר עזרא כהן
ע"י ב"כ עו"ד דודו עמר

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 15.05.14 שעה 04:34 לפנות בוקר או בסמוך לכך, ברחוב חבצלת 10 בגבע בנימין (להלן: "היישוב"), ניקב הנאשם באמצעות סכין את הגלגלים הקדמיים והאחוריים (בצד הנהג) של רכב מסוג מרצדס מ.ר. 5435136 ורכב מסוג דייהטסו מ.ר. מספר 9277016 (להלן: "כלי הרכב") השייכים למר גיא סלומון.
3. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובתו לאישום הודה כי הוא נכח במקום האירוע במועד ובשעה הנקובים בכתב האישום, אך לא יצא מהרכב בו שהה יחד עם שני חבריו אבישי יונה (להלן: "אבישי") ואלי חכמון (להלן: "אלי") כיוון שהיה שתוי עד מאוד ולאחר שהקיא ונרדם ברכב. ממילא, הוא לא פגע בכלי הרכב.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה עם עדויות מר גיא סלומון ובתו ד' (לשם הנוחות בלבד, ד' תכונה להלן: "המתלוננת"), עם

עדותו של אלי שהגיע עם הנאשם לישוב, עם עדות השוטר תומר מלול שהיה אחראי על חקירת האירוע ועם עדויות השוטרים דוד ישראלי ובני גבריאלי שביצעו פעולות חקירה שונות ובאמצעותם הוגשו מסמכים שונים, כדו"ח פעולה (ת/9), תצלומי הצמיגים המנוקבים וכלי הרכב (ת/10) ותיעוד פיתוח טביעות אצבע על רכב המרצדס והתאמתם לטביעות האצבע של הנאשם (ת/11 - ת/13). הנאשם הצטייד, לצד עדותו שלו עם עדותו של אבישי.

5. מר סלומון סיפר בהודעתו במשטרה (שהוגשה חלף חקירתו הראשית - ת/14) כי ביום 15.05.14 בסביבות השעה 07:30, לאחר ששכנו הפנה את תשומת לבו, הוא גילה שצמיגי רכבו נוקבו. הוא הוציא את הצילומים ממצלמות האבטחה שבביתו (ת/16) וניתן לראות בהם רכב פולו לבן עובר את ביתו, בשעה 04:32, בכ-50 מטרים, ואדם שרץ לכיוון כלי הרכב ומיד בורח.

6. בחקירתו הנגדית אמר כי ראה את הנאשם פעם או פעמיים בחברת בתו, המתלוננת. הוא הוסיף כי לבת היה קשר רומנטי עם אלי, ואלי והנאשם רצו לזכות בליבה.

7. המתלוננת סיפרה בהודעתה (שהוגשה חלף חקירתה הראשית - ת/17) כי בשיחת ועידה בה השתתפו היא, הנאשם ואלי, אמר הנאשם לאלי שלא יוותר עליה. אלי אמר לנאשם כי אין לו כוח להסתבך, כשהכוונה הייתה להסתבך עם בחור בשם בן שהיה בקשר עם המתלוננת באותה עת, והנאשם ענה לו "אני איתך, מה אתה דואג". היא סיפרה כי הנאשם היה מחזיר אותה לפעמים לביתה ברכבו, ובתא הכפפות היא ראתה בקבוק גז, אלה מתקפלת ואולר מתקפל.

8. בחקירתה הנגדית ציינה כי הנאשם היה חבר של ידיד שלה בשם אלי, אך שללה קשר רומנטי עם מי משניהם. היא הוסיפה כי אלי חיזר אחריה ולא הרפה על אף שהיה לה חבר באותה תקופה. בבוקר שלפני האירוע היא רבה עם שניהם. היא סיפרה כי שוחחה עם הנאשם שצרף אותה לשיחת ועידה עם אלי והיא שמעה את הנאשם אומר לאלי "אל תוותר עליה". למחרת האירוע, היא שוחחה עם הנאשם וסיפרה לו על שארע בלילה ושאלה אותו אם הדבר קשור אליו, והוא השיב לה כי הרכב שלו נלקח לבדיקה. היא שוחחה גם עם אלי שגם הכחיש קשר לאירוע.

9. אלי טען בעדותו כי הוא ישב עם הנאשם ואבישי ועוד שתי בנות בבר והוא שתה כחצי בקבוק ב-48 שניות. בשל כך, הוא אינו זוכר דבר, מלבד שאדם בשם בן, התקשר ואיים עליו. הוא לא ראה את בן מעולם ולראשונה הוא שמע בבית המשפט כי בן היה חבר של המתלוננת. אלי גם טען שהוא אינו זוכר את הדברים שמסר בחקירתו במשטרה ומשכך הוא הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה (ת/18) הוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

10. בהודעתו סיפר אלי כי ישב בבר יחד עם הנאשם ואבישי, והוא והנאשם שתו הרבה. הם עלו לרכב והנאשם שוחח עם בן. הוא לא שמע את תוכן השיחה אך הנאשם התעצבן והם החליטו לנסוע ליישוב לביתה של המתלוננת. בדרך הוא התקשר למתלוננת אך היא לא ענתה. גם הנאשם התקשר למתלוננת, אך גם לו היא לא ענתה. לדבריו, אבישי נהג ברכב והוא היה "זרוק מסטול מאחורה". הם הגיעו ליישוב אך הוא לא ירד מהרכב. הנאשם ירד מהרכב, לקח משהו מהבגאז' והלך לכיוון ביתה של המתלוננת. הוא חזר לאחר מספר דקות והם נסעו משם. הוא שלל כי ביקש מהנאשם לעשות משהו עבורו. בהמשך ציין כי הוא נרדם בטרם הנאשם חזר לרכב, ומאוחר יותר הנאשם סיפר לו כי הוא

חתך את צמיגי כלי הרכב.

11. הוגשה גם הודעת הנאשם במשטרה (ת/6), תמלול שלה (נ/1) וסרטון המתעד אותה (ת/7). עיון בהודעה ובתמלול וצפייה בסרטון מלמדים כי החוקר ציין בפני הנאשם כבר בתחילת החקירה כי ידוע להם ברמת וודאות של כמעט 100% כי הוא זה שביצע את ניקוב הצמיגים של כלי הרכב (עמ' 1 לתמלול, שורה 23). למרות זאת, הנאשם, הכחיש הכל בתחילת חקירתו. הוא הכחיש שהיה ביישוב ביום האירוע (עמ' 10, שורה 7) ושניקב את צמיגי כלי הרכב (עמ' 12, שורה 5). לשאלת השוטר תומר אלו כלי רכב יש למשפחתה של המתלוננת השיב: שברולט ומרצדס (עמ' 10, שורה 9) וסיפר כי המתלוננת אמרה לו שצמיגי המרצדס נוקבו.

12. בשלב מסוים של החקירה ישנה שתיקה קצרה של קרוב לדקה (דקה 1:02 ב-ת/7), ואז הנאשם פונה לשוטר תומר ואומר לו: "בוא נלך ישר, תמחק כל מה שהיה. אני, אין לי כוח למשחקים האלה. אותו יום נסענו מהעיר, הגעתי לאדם, שמתי כובע, היית מסטול. לקחתי סכין, דקרתי ארבע גלגלים באוטו, עליתי על האוטו, נסעתי לכיוון מבשרת, הגענו למבשרת... (עמ' 31, שורות 7-11). הוא הוסיף, כי כשיצאו מהבר התקשר בן ואיים אליהם. הוא התעצבן וניסה לשוחח עם המתלוננת והוא התקשר אליה פעמיים, אך היא לא ענתה לו. כשהם הגיעו סמוך לביתה הוא ראה את רכב הדייהטסו והוא סבר כי מדובר ברכב של חבר של המתלוננת (עמ' 32, שורה 20). הוא ניקב את צמיגי הדייהטסו וקיבל חתך ביד. הוא התעצבן והמשיך למרצדס (עמ' 33, שורות 1-7). יצוין כבר עתה כי רכב הדייהטסו לא הוזכר כלל על ידי החוקר במהלך כל החקירה, והוזכרו רק השברולט והמרצדס.

13. על נסיבות חקירתו של הנאשם העיד השוטר תומר אשר היה החוקר בתיק וביצע את מרבית פעולות החקירה, בכלל זה חקירת הנאשם. הוא סיפר כי בחקירה הנאשם היה נינוח ובטוח בעצמו והוא לא הכביד עליו בשאלות. בתחילת החקירה הנאשם הרחיק את עצמו ממקום האירוע, הכחיש את המיוחס לו ומסר כי אינו יודע במה מדובר, כשלצד זאת הוא קשר את עצמו למתלוננת ואמר שיש ביניהם היכרות מוקדמת. בשלב מסוים, הנאשם אמר לו: "בוא נלך ישר אין לי כוח למשחקים האלה" וביקש למחוק הכל ואז סיפר באופן כרונוולוגי את השתלשלות הדברים, לאן הגיע, מה עשה, אילו גלגלים ניקב ובאמצעות מה וגם מסר מניע. בנוסף הנאשם מסר כי נחתך בידו. גם גרסה זו הוא מסר כשהוא נינוח.

14. בחקירתו הנגדית נדרש השוטר תומר לשאלה מדוע לא זומן גם חברו של הנאשם, אלי, שלפי גרסת הנאשם היה עמו ברכב בשעת מעשה ואף היה לו מניע לעשייתו. תשובתו הייתה כי לא היה מקום לזמן לחקירה על סמך ספקולציה בלבד בשל טענות של הנאשם ליחסים בעייתיים בין אלי למתלוננת. באותו שלב של החקירה, הראיות תמכו במסקנה כי הנאשם ביצע את העבירה, ונוכח הודאתו של הנאשם והראיות הנוספות שהצטברו הוא לא ראה צורך לזמן את אלי לחקירה. בהמשך, אלי נחקר אך לא נלקחו ממנו טביעות אצבע כי הוא לא נחקר כחשוד. לדבריו, גם לא היה צורך לערוך עימות בין הנאשם ואלי משום שלא היו סתירות בעדויות שלהם והנאשם הודה מרצונו הטוב והחופשי בביצוע העבירה.

15. השוטר בני גבריאלי הבהיר בחקירתו הנגדית שהוא בדק קיומן של טביעות אצבע במקומות הרלוונטיים על גבי כלי הרכב, אך לא בדק על גבי הצמיגים מפני שהדבר לא אפשרי מבחינה טכנית.

16. הנאשם סיפר בעדותו בבית המשפט כי הוא, אלי אבישי ושתי בנות - רינת וחיה ישבו בערב האירוע בבר ושתי כמויות גדולות מאוד של אלכוהול. הוא ציין כי בבוקר שלפני האירוע אלי נפרד מהמתלוננת, ובזמן שהם ישבו בבר, אלי קיבל שיחה מבן שאמר שהוא נמצא בביתה של המתלוננת והוא איים על אלי. אלי התעצבן ואמר "נגמרה השתייה, יאללה הולכים" והם הלכו לכיוון הרכב שלו. הם נפרדו מחיה ורינת עלו לרכב ונסעו. אבישי נהג ואלי אמר שהם יסעו למתלוננת כי הוא צריך לדבר איתה. הם נסעו ליישוב כשהוא ואלי היו שיכורים. הוא אף הקיא מספר פעמים במהלך הנסיעה. כשהגיעו ליישוב, אלי התקשר למתלוננת פעמיים-שלוש, אך היא לא ענתה לו. בשלב זה הוא חייג למתלוננת וגם אלי חייג מהטלפון שלו פעם אחת. הנאשם ציין כי הוא היה במצב שינה במושב האחורי של הרכב, כשלתע שמע את דלת הרכב נטרקת ואלי עוזב את הרכב. בהמשך שמע פעם נוספת את הדלת של הרכב נטרקת ואלי חזר לרכב, והם עזבו את היישוב.

17. באשר לנסיבות חקירתו במשטרה סיפר הנאשם כי בשיחה עם השוטר תומר הוא ציין בפניו כי אינו מעוניין להגיע לחקירה בשל צו מעצר שיש כנגדו, אך השוטר תומר אמר לו שאין סיבה לדאגה ואם הוא "ישתלב יפה בחקירה" הוא יחזור לביתו. במהלך החקירה הוא הכחיש תחילה כל קשר לאירוע. לאחר מכן השוטר תומר חשף בפניו את חומר החקירה לרבות טביעות אצבע שלו שנמצאו במקום, ושעת הגעתם ליישוב. בשלב זה החקירה נעצרה ושניהם שתקו למשך כ-10 דקות. הוא אמר לשוטר תומר כי קר לו והשוטר תומר הלך להביא את השלט למזגן והשאיר את צג המחשב כשמופיע בו צו המעצר המשטרתי. בהמשך ציין כי השוטר תומר סובב את המסך לכיוונו והראה לו את הצג. בשלב זה, הוא נזכר במשפט הראשון שהשוטר תומר לו שאם החקירה תתפתח טוב הוא יוכל להשתחרר, ועל כן הוא החליט להודות במעשה ולאחר שישתחרר לביתו יראה כיצד הוא יתמודד עם הודאתו.

18. בשלב זה של החקירה הוא מסר גרסה מלאה לאירוע, לפיה הוא הגיע ברכב שלו, יצא מהרכב, נשען על כל אחד מכלי הרכב ודקר את הצמיגים שלהם. לדבריו, גם השוטר תומר וגם המתלוננת סיפרו לו מה ארע ועל סמך זה הוא סיפר את הדברים. לאחר שיצא מהמשטרה התקשר לאלי וסיפר לו על החקירה ועל כך שהודה בדבר שלא עשה, ומאחר והוא הגן עליו, הוא צריך לעזור לו. הוא הוסיף כי יום או יומיים לפני האירוע הוא ביקר בביתה של המתלוננת, הם דיברו בחוץ והוא נשען על שני כלי הרכב. בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי בעבר הוא נסע בשני כלי הרכב של אביה של המתלוננת - מדגם שברולט ומדגם מרצדס.

19. הנאשם הצטייד עם עדותו של אבישי אשר נהג ברכב מהפאב ליישוב. אבישי סיפר כי הוא בילה עם אלי והנאשם בערב האירוע בבר בירושלים שהוא לא זכר את שמו. הוא לא שתה שכן שימש כ"נהג תורן" אך אלי והנאשם שתו הרבה מאוד. הנאשם היה שיכור מאוד והוא נזקק לסיוע בהליכתו. הנאשם ישב במושב מאחורי הנהג ולמעשה שכב שם. באשר לאלי טען כי ככל הנראה, הוא ישב במושב לידו. כשהגיעו ליישוב הם עצרו על מדרכה והוא המתין מספר דקות. במהלך ההמתנה הנאשם לא יצא מהרכב. הוא לא ידע לומר אם אלי יצא מהרכב אם לאו. עם זאת הוא זכר כי דמות נוספת, מלבד הנאשם ואלי, לא הגיעה למקום. בהמשך, ביום הגיוס שלו התקשר אליו שוטר וביקש לזמנו לחקירה אך למעשה, עד היום הוא לא זומן למסור עדות במשטרה. אבישי לא ידע לומר לצורך מה הוא נהג את הרכב ליישוב.

דין והכרעה

20. למעשה, אפוא, הנאשם מסר שלוש גרסאות. האחת, בתחילת חקירתו במשטרה, בה הוא הכחיש הכל, טען כי

כלל לא היה ביישוב בליל האירוע ושלל את הטענה כי הוא ניקב את צמיגי כלי הרכב; השנייה, בחצי השני של חקירתו במשטרה, בה הודה כי הוא זה שניקב את צמיגי הרכב; והשלישית, בבית המשפט, בה הודה כי היה ביישוב בשעה בה נוקבו צמיגי כלי הרכב אך הוא לא היה שותף בכך. אין ספק כי גרסתו הראשונה היא שקרית, שכן כיום אין מחלוקת כי הנאשם שהיה ביישוב בסמוך לשעה 04:30 לפנות בוקר, לשם הגיע ברכב שלו שהיה נהוג על ידי אבישי, ומהטלפון שברשותו נעשו מספר ניסיונות שיחה למכשיר הנייד של המתלוננת (ת/4). הנאשם מבקש להעדיף את גרסתו השלישית וטוען כי הודאתו במיוחס לו בגרסה השנייה גם היא לא הייתה אמת. לדבריו, הוא הודה כי חשש בשל צו מעצר שהיה כנגדו בשל היותו עריק מהצבא באותה עת.

21. דא עקא, שלא ניתן לקבל את גרסתו השלישית. לפי גרסה זו, הנאשם היה שיכור כלוט בשלב בו הם הגיעו ליישוב והוא שכב במושב האחורי של הרכב. ואולם, אין מחלוקת כי ממכשיר הטלפון הנייד של הנאשם בוצעו שתי שיחות לטלפון של המתלוננת, בסמוך לשעה בה הגיע הרכב של הנאשם ליישוב (כפי שניתן לראות במצלמות האבטחה - ת/16) שיחה אחת בשעה 04:11 והשנייה בשעה 04:32 (ת/4). לטענת הנאשם, שיחה אחת הוא ביצע ואת השנייה ביצע אלי. לא זו בלבד, שעולה מכך שהנאשם היה ער וערני בשעה בה נוקבו הצמיגים, אלא שבחקירתו במשטרה הוא מסר מעצמו במסגרת גרסתו השנייה כי התקשר אל המתלוננת. הוא סיפר כי אלי התקשר להתלוננת מהרכב ולאחר מכן הוא התקשר אליה (עמ' 21). מכאן, כי הנאשם לא היה שיכור לחלוטין בשעת הנסיעה, לא רק בתחילתה, אלא גם כאשר הם הגיעו ליישוב. ובכל מקרה, הוא היה ער ואף זכר את שארע ברכב. טענתו בדבר שיכרות ברמה גבוהה בגינה הוא לא זכר דבר וכי הוא ישן במושב האחורי של הרכב, אינה אמת.

22. זאת ועוד. בחקירתו במשטרה הנאשם התייחס מעצמו לרכב הדייהטסו שעמד ליד ביתה של המתלוננת, מבלי שרכב זה הוזכר על ידי החוקר. הוא זכר את הרכב ואף הוסיף כי סבר, בזמן אמת, כי מדובר ברכב של בן. גם מכאן שאין אמת בטענת השכרות ובטענה בדבר מצבו בשעה שהגיע ליישוב. ב"כ המאשימה טען כי צפייה בסרטון האבטחה (ת/16, מצלמה 04, דקה 04:32:54) מלמדת כי ניתן לראות במושב האחורי של הרכב אדם יושב, וגם מכאן נשללת גרסת הנאשם על מצבו בשעת הגעתו ליישוב. ברם, לאחר צפייה, איני משוכנע כי ניתן לקבוע ממצא בעניין זה.

23. הנה כי כן מתוך שלוש הגרסאות, רק גרסת ההודיה יכולה להיות אמת. אין מחלוקת כי ההודיה הייתה חופשית ומרצון, ואף לא נטען אחרת. צפייה בסרטון המתעד את החקירה (ת/7) גם מלמדת שהנאשם היה נינוח בחקירה, וודאי שלא הופעל עליו לחץ. ההודיה קבילה אפוא, אך בכך אין די. יש לתת את הדעת על מהימנותה ומשקלה, ויש לבחון אותה היטב כדי להימנע ממצב בו הנאשם הודה במיוחס לו בהיותו חשוד בשל מניעים וסיבות שונות (ע"פ 636/82 בן עזרא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 47 (1984)). משקלה של הודיה נקבע על דרך העברתה במבחן פנימי ובמבחן חיצוני ושקלול התוצאות המתקבלות משני המבחנים. בגדר המבחן הפנימי, יש להתחקות אחר אלמנטים כגון הגיונה הפנימי של ההודיה, בהירות ההתנסחות, רצף הרצאת הדברים וכיוצא בזה, והמבחן החיצוני מבקש לבחון אם יש לה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודיה עצמה, בהקשר זה יש לבחון האם קיים בחומר הראיות "דבר מה נוסף" אשר מחזק את האמור בהודיה (ד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 441 (1991); ע"פ 8319/05 שלאעטה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.07.09)). בין המבחן הפנימי לבין המבחן החיצוני מתקיים יחס הפוך: ככל שגדל כוחו של המבחן האחד כך פוחת הנטל בגדרו של המבחן האחר (ראו: ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (פורסם בנבו, 18.10.10); אך לעולם יש צורך באימות חיצוני כלשהו שלם הרשעה על סמך ההודיה (ע"פ 6289/94 דזנשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 157 (1998)).

24. צפייה בחקירת הנאשם מלמדת כי הנאשם יזם מעצמו את מסירת ההודיה, אף לא בתשובה לשאלה ספציפית. הוא מסר גרסה סדורה וברורה, שכללה את הפרטים כולם ממועד יציאתם מהבר, דרך מהלך הנסיעה, וכלה בביצוע העבירה.

25. בנוסף, יש במקרה זה הרבה למעלה מ"דבר מה" לחיזוק. אין מחלוקת כי הנאשם היה ביישוב בסמוך לזמן בו נוקבו הצמיגים, כפי שעולה מעדותו של אבישי ומאיכון הטלפון הנייד של הנאשם (ת/4). טביעות אצבע של הנאשם תאמו את טביעות האצבע שהיו על הדופן הקדמי שמאלי של המרצדס בסמוך לגלגל הקדמי שמאלי (ת/5, ת/10, ת/11 ו- ת/12). הטענה כי הוא נכח במקום לפני האירוע ונשען על הרכב בדיוק בסמוך לגלגל הקדמי שנוקב אינה מסתברת. הנאשם לא ידע לומר בדיוק מתי היה ביישוב, וכמה זמן לפני האירוע, כאשר בחלק הראשון של חקירתו (בטרם הודה) טען כי היה במקום חודש לפני האירוע (עמ' 7 לתמלול, שורה 25), ובאופן מפתיע, לאחר שנאמר לו כי נמצאו טביעות אצבע על כלי הרכב מבלי לומר לו את מיקומם, הוא זכר בדיוק על איזה נקודה במרצדס הוא נשען, באירוע אקראי שבשעתו היה חסר כל חשיבות (עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 14). מה גם, שדברים אלו נאמרו בשלב בו מסר גרסה שקרית לחלוטין וניכר כי אמירה זו בדבר הישענות על המרצדס נועדה אך כדי לתרץ את הימצאות טביעות האצבע בשל נוכחותו במקום "בימים קודמים" כדבריו. איני נותן אמון בגרסתו זו של הנאשם.

26. יתרה מזאת. ההלכה היא כי ידיעת פרטים מוכמנים אשר מי שלא היה מעורב באירוע העברייני לא אמור לדעת אותם משמש מבחן חשוב להערכת משקלה של הודיה (ראו: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.05.06, שם נקבע כי הדבר יכול לעלות אף כדי "סיוע"). במקרה זה, במסגרת ההודיה שמסר הנאשם בחקירתו במשטרה הוא ידע להזכיר מעצמו את רכב הדייהטסו מבלי שהשוטר תומר הזכירו קודם לכן. אדרבה, השוטר תומר התייחס כל הזמן לרכב שברולט ולרכב מרצדס, על אף שכלי הרכב שצמיגיהם נוקבו היו המרצדס והדייהטסו. גם לפי דבריו, המתלוננת סיפרה לו רק על צמיגי המרצדס שנוקבו.

27. לצד זה גם קיים מניע לנאשם. כאמור, עלה כי בין אלי למתלוננת היה מתח סביב הקשר ביניהם והקשר שלה המתלוננת עם בן. בבוקרו של האירוע אמר הנאשם לאלי שלא יוותר על המתלוננת וכשהביע אלי את חששו מלהסתבך עם בן אמר לו הנאשם: "אני איתך, מה אתה דואג". בהמשך, בן התקשר ואיים עליו או על אלי שישרוף את ביתם, מכאן כי היה לו סיבה לפגוע ברכב של בן, והנאשם עצמו סיפר בחקירתו כי סבר שרכב הדייהטסו הוא של בן ועל כן ניקב את צמיגיו. את צמיגי המרצדס ניקב מאחר והתעבן כשנחתך בידו במהלך ניקוב צמיגי הדייהטסו. הנאשם סיפר כי באותה תקופה התגורר עם אלי, ועל כן ראה בכל מי שמאיים לפגוע באלי כמי שמאיים לפגוע בו (עמ' 46 לפרוטוקול, שורה 22). מניע אפוא, היה קיים גם מבלי להתייחס לאפשרות של מתח בין הנאשם למתלוננת.

28. לצד כל זאת, לטענת הנאשם כי חשש מצו המעצר לא נמצא כל בסיס. לא זו בלבד שלא הוכח קיומו של צו שכזה, אלא שהנאשם עצמו ציין בחקירתו כי הוא עתיד להתגייס שבוע לאחר מכן. לכל היותר, הוא אמור היה להתגייס מספר ימים קודם לכן, ולא ניכר היה בחקירתו שהוא חושש מדבר. בניגוד לגרסת הנאשם, לא רואים שהשוטר מסובב את צג המחשב לעבר הנאשם בזמן שקדם למסירת ההודאה, וספק גדול בעיני אם הנאשם יכול היה לראות את המסך. ברי כי הוא לא ראה בצג קיומו של צו מעצר המתייחס להיעדרותו משירות צבאי, שכן קיומו של צו שכזה לא הוכח. גם לא הייתה שתיקה של 10 דקות, בטרם בחר הנאשם להודות, כפי שטען אלא רק הפסקה של כדקה במהלכה הנאשם

כלל אינו מסתכל לכיוון המחשב של השוטר תומר, שכלל לא היה מופנה לכיוונו.

29. הנה כי כן, די בהודיה של הנאשם בצירוף החיזוקים הרבים שיש לה, ובשים לב לכך שגרסתו בבית המשפט היא בוודאי שקרית (כשההלכה היא כי שקרים חד משמעיים בנושאים מהותיים כבמקרה זה, בכל הנוגע למצבו המנטלי של הנאשם בשעת הגעתו ליישוב, עשויים לשמש אף כ"סיוע", וודאי שהם יכולים לשמש "דבר מה" - ראו: ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529 (2002)), כדי לקבוע שהוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא זה שחתך את צמיגי כלי הרכב. זאת גם מבלי להתייחס לעדותו המפלילה של אלי, אשר ספק רב בעיני אם ניתן לתת בה אמון. אלי היה חשוד גם הוא באופן עקרוני במעשה, וייתכן שהוא ידע עליו בזמן אמת, אחר שאין מחלוקת כי הוא הגיע למקום עם הנאשם ואין ספק כי בינו לבין המתלוננת היה קיים מתח במועד האירוע, כך, שהייתה לו סיבה להפליל את הנאשם.

30. אל מול כל זאת, קשה ליתן משקל כלשהו לעדותו של אבישי. הוא עצמו ציין כי אינו זוכר ולא ידע לומר פרטים רבים, גם משמעותיים, ואף לא היה לו כל הסבר מדוע נסע ליישוב, שעה שברכב היו שני אנשים שיכורים כלוט. באופן מפתיע, רק דבר אחד הוא זכר בוודאות כי הנאשם לא יצא מהרכב כשהם הגיעו ליישוב. ברם, למעשה, גם עובדה זו הוא ציין כי לא בטוח בעניינה. מה גם, שטענתו כי בזמן שהגיעו ליישוב הנאשם היה שיכור מאוד, לא עולה בקנה אחד עם העובדה שהוא ביצע שיחת טלפון למתלוננת באותה עת ממש וזכר כי אלי ביצע גם הוא שיחה למתלוננת.

31. ובשולי העניין הערה לגבי מחדלי החקירה. ב"כ הנאשם הלין על כך כי לא נבדקו טביעות אצבע של אלי אלא רק של הנאשם. לדבריו, לו נלקחו טביעות אצבע מאלי אפשר שגם הם היו זהים לטביעות אצבע שנמצאו על כלי הרכב.

32. אכן, ככלל, כל אימת שבמסגרת הליך חקירה תקין בו נסיבות החקירה חייבו ביצוע פעולות מסוימות על ידי הרשות החוקרת והיא לא ביצעה אותן ולא הניחה הסבר מניח את הדעת לאי ביצוען, יש להניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם, היינו, שאילו בוצעו הבדיקות, היו תוצאותיהן מלמדות על חפותו (ראו: ת"פ (מחוזי-ים) 2029/06 מדינת ישראל נ' ראובנס (פורסם בנבו, 19.03.07)). עם זאת, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכוי הנאשם, בכל מקרה. כאשר נטען למחדלי חקירה של המשטרה או הרשות החוקרת, על בית המשפט לבחון, האם אכן נפלו בחקירה המשטרית פגמים, או שלא נעשו פעולות נחוצות ומהותיות, שלו היו נעשות היו יכולות לקדם את החקירה ולהציג את התמונה המלאה. בשלב שני, במידה ונמצא כי אכן אירעו מחדלים בחקירה, על בית המשפט לשאול את עצמו האם המחדלים שנתגלו כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. שאלת הנפקות של מחדלי חקירה תוכרע בהתאם לנסיבות המקרה, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית המשפט כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים (ע"פ 107215 שייניס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.11.15); ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.09.09); רע"פ 8713/04 רצהבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.03.05)). יש לבחון את המחדל בשים לב למשמעותו בתוך מכלול הראיות (ראו: ע"פ 4906/09 אלנברי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.01.10); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.05.06)).

33. במקרה זה הנאשם הודה במיוחס לו, טביעת אצבע שלו נמצא במקום, על רכב המרצדס בסמוך מאוד לגלגל

הקדמי שנוקב, כאמור, ללא הסבר הגיוני ואמין. גרסתו נמצאה כלא אמינה והודאתו כללה פרטים שהיו אך בידיעת מי שביצע את המעשה. בנסיבות אלו, אין במחדל כדי להביא לזיכוי הנאשם. גם לו נמצאו טביעות אצבע של אלי על כלי הרכב, הדבר היה יכול, לכל היותר, להביא גם להאשמת אלי בביצוע העבירה לצד הנאשם, אך לא היה בכך כדי לזכותו.

34. גם העובדה כי אלי ואבישי לא נחקרו מיד לאחר האירוע, אין בה כדי להוות מחדל שיש בו להביא לזיכוי הנאשם. ככלל, לחוקרי המשטרה שמור מרחב גדול של שיקול דעת באשר לאמצעי החקירה הננקטים על ידם. הודיה של נאשם עשויה להצדיק הסטת משאבים לטובתן של חקירות אחרות. אכן, אין בהודית נאשם כדי לפטור את חוקרי המשטרה מחובתם לשקול האם קיים צורך בנקיטת פעולות חקירה נוספות (ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.09.08)) אך גם אם היה מקום לזמן את אלי ואבישי למסירת עדות במועד מקודם יותר (כשאבישי לא נחקר עד היום), אין באי קיום חקירה זו כדי לעמוד אל מול הראיות המבססות את הרשעת הנאשם, במקרה זה, כאמור. בפרט בשים לב לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו במשטרה.

אשמתו של הנאשם הוכחה אפוא, ולא הותירה ספק סביר שמא לא הוא זה שביצע את העבירה, ולפיכך אני מרשיע אותו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשע"ח, 15 ינואר 2018, במעמד המתייצבים.